

Sygn. akt *XVII AmE 49/20*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	<i>st. sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska</i>

po rozpoznaniu 15 lipca 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) ***S.A. w restrukturyzacji we W.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 7 listopada 2019r r. Nr (...)(...)

1. uchyla zaskarżoną decyzję;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. w restrukturyzacji we W. kwotę 1.720 zł (tysiąc siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 49/20*

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 listopada 2019 r., znak: (...). (...) (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, działając w oparciu o przepisy art. 168 pkt 1, art. 169 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, z późn. zm. dalej: „ustawa (...)), w związku z art. 170 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, art. 174 ust. 1 oraz w zw. z art. 52 ust. 1 i art. 190 ust. 2 pkt 2 ustawy OZE oraz w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, z późn. zm., dalej: „kpa”), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W. orzekł, że:

1. przedsiębiorca (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W. nie przestrzegał w drugim półroczu 2016 r. obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z biogazu rolniczego od dnia wejścia w życie rozdziału 4 ustawy OZE, tj. od dnia 1 lipca 2016 r., w instalacjach odnawialnego źródła energii elektrycznej znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub

zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej, na zasadach określonych w art. 47 ustawy OZE, w terminie do dnia 30 czerwca 2017 r.,

2. Za opisane wyżej działanie Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W. karę pieniężną w kwocie 150 890,49 zł.

(decyzja, k. 6-10v).

Odwołanie od tej decyzji wniosła spółka (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W., wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz zasądzenie od pozwanego Prezesa URE na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Powodowa spółka zarzuciła decyzji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 190 ust. 2 pkt 2 ustawy OZE poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na stwierdzeniu, że powód nie spełnił za drugie półrocze 2016 r. obowiązku, o którym mowa w art. 52 ust. 1 ustawy OZE, gdy w istocie spółka wystąpiła – wnioskiem z dnia 29 czerwca 2017 r. – do Prezesa URE o umorzenie praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia, czyli w terminie przewidzianym ustawą OZE;

2. art. 168 pkt 1 ustawy OZE poprzez jego zastosowanie w sytuacji istnienia podstaw do odstąpienia na podstawie art. 174 ust. 2 ustawy OZE od wymierzenia kary pieniężnej.

(odwołanie, k. 11-12).

Ponadto na rozprawie w dniu 15 lipca 2021 r. pełnomocnik powoda podniósł zarzut nieważności postępowania administracyjnego z uwagi na brak wszczęcia i prowadzenia sprawy wobec zarządcy masy sanacyjnej (...) S.A., a jedynie wobec spółki (...) S.A. w restrukturyzacji.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na odwołanie, k. 30-31v).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód spółka (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu pod numerem: (...). Przedmiotem działalności powoda jest m. in. handel energią elektryczną, wytwarzanie energii elektrycznej, przesyłanie energii elektrycznej, dystrybucja energii elektrycznej. (odpis pełny z KRS, k. 15).

Prezes URE udzielił przedsiębiorcy koncesji na obrót energią elektryczną, na okres od dnia 25 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., nr (...). (okoliczność bezsporna)

Zgodnie z oświadczeniem powoda, od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r., spółka dokonała sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 59 517,062 MWh energii elektrycznej podlegającej obowiązkowi określonemu w art. 56 ust. 1 i art. 190 ust. 2 pkt 2 ustawy OZE. W związku z powyższym spółka była obowiązana do uzyskania i przestawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z biogazu rolniczego od dnia 1 lipca 2016 r. w ilości 0,65% energii elektrycznej sprzedanej odbiorcom końcowym, tj. 386,860 MWh energii elektrycznej. (załącznik nr 1c wypełniony przez powoda, k. 10-11 akt adm.)

Pismem z 29 czerwca 2017 r. powód złożył wniosek o umorzenie praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie od dnia 1 lipca 2016 r. energii elektrycznej z biogazu rolniczego, celem realizacji za drugie półrocze 2016 r. obowiązku wynikającego z art. 52 ust. 1 ustawy OZE. (wniosek powoda z 29 czerwca 2017 r. wraz z załącznikami, k. 29-30, akt adm.)

Decyzją z 27 października 2017 r. Prezes URE odmówił umorzenia świadectw pochodzenia w związku z przekroczeniem terminu na złożenie wniosku (do 30 czerwca 2017 r.). Natomiast wniosek powoda wpłynął do Urzędu

Regulacji Energetyki po terminie, tj. w dniu 3 lipca 2017 r. (Decyzja Prezesa URE z 27 października 2017 r., k. 31-32v akt adm.)

Postanowieniem z 11 marca 2019 r., sygn. akt VIII GR 2/19 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu otworzył postępowanie sanacyjne (...) S.A. z siedzibą we W. i wyznaczył zarządcę w postępowaniu sanacyjnym: Kancelarię (...) sp. z o.o. we W.. (postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z 11 marca 2019 r., sygn. akt VIII GR 2/19, k. 28-28v akt adm.)

W dniu 21 maja 2019 r. Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W. kary pieniężnej w związku z ujawnieniem możliwości niezrealizowania w drugim półroczu 2016 roku obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej z biogazu rolniczego. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 21 maja 2019 r., k. 14-16v akt adm.)

W roku 2018 powodowa spółka uzyskała przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł (sprawozdanie finansowe spółki (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W. za 2018 r., k. 33-47 akt adm.)

W dniu 2 października 2019 roku Prezes URE zawiadomił powoda o prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego i prawie do złożenia ewentualnego stanowiska w sprawie. (zawiadomienie z 2 października 2019 r., k. 51-51v akt adm.)

Decyzją Prezesa URE z 7 listopada 2019 r., znak: (...) (...), przedsiębiorcy (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W. została wymierzona kara pieniężna w kwocie 150 890,49 zł za niewywiązanie się z obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z biogazu rolniczego od dnia wejścia w życie rozdziału 4 ustawy OZE, tj. od dnia 1 lipca 2016 r., w instalacjach odnawialnego źródła energii elektrycznej znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej, na zasadach określonych w art. 47 ustawy OZE, w terminie do dnia 30 czerwca 2017 r. (decyzja, k. 6-10v)

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o twierdzenia stron, oraz fakty powszechnie znane. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebrany w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zaskarżona decyzja w zakresie w jakim stwierdza naruszenia prawa przez powoda odpowiada prawu, niemniej jednak z uwagi na nieważność postępowania nie jest prawidłowe nałożenie na powoda administracyjnej kary pieniężnej. W tym zakresie zarzut powoda skutkować musi uchyleniem decyzji.

Podstawę prawną do nałożenia na powoda przez Prezesa URE kary pieniężnej stanowił przepis art. 168 pkt 1 ustawy OZE, w myśl którego karze pieniężnej podlega ten kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectwa pochodzenia biogazu rolniczego, w terminie określonym w art. 67 ust. 2 oraz na zasadach określonych w art. 47 albo nie uiszcza opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. 68 ust. 2

Zgodnie z art. 52 ust. 1 pkt 1a ustawy OZE przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy, odbiorca przemysłowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 2, są obowiązane uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo pochodzenia lub świadectwo pochodzenia biogazu rolniczego wydane odpowiednio dla energii elektrycznej lub biogazu rolniczego, wytworzonych w instalacjach odnawialnego źródła energii znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wykonuje m.in. przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące

działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w pkt 1 (art. 52 ust. 2 pkt 2 ustawy OZE).

W myśl art. 190 ust. 2 pkt 2 ustawy OZE za drugie półrocze 2016 r. obowiązek, o którym mowa w art. 52 ust. 1, uznaje się za spełniony przez podmioty, o których mowa w art. 52 ust. 2, jeżeli udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej z biogazu rolniczego od dnia wejścia w życie rozdziału 4 lub ekwiwalentnej ilości energii elektrycznej wynikającej z umorzonych świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, lub uiszczonej opłaty zastępczej w:

a) ilości energii elektrycznej sprzedanej odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1, albo

b) całkowitej ilości energii elektrycznej wynikającej z zakupu energii elektrycznej na własny użytek, na podstawie transakcji zawieranych we własnym imieniu na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, albo

c) całkowitej ilości energii elektrycznej wynikającej z zakupu energii elektrycznej na własny użytek, na podstawie transakcji zawieranych poza giełdą towarową lub rynkiem, o którym mowa w lit. b, będących przedmiotem rozliczeń prowadzonych w ramach giełdowej izby rozrachunkowej przez spółkę prowadzącą giełdową izbę rozrachunkową, przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, albo

d) całkowitej ilości energii elektrycznej wynikającej z zakupu energii elektrycznej na podstawie transakcji zawieranych na zlecenie odbiorców końcowych na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany, albo

e) ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek

- w drugim półroczu 2016 r. wynosi 0,65%.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powodowa spółka dokonała w okresie od dnia 1 lipca 2016 roku do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 59 517,062 MWh. Wobec tego przedsiębiorca był zobowiązany do uzyskania i umorzenia świadectw pochodzenia potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 386,860 MWh.

Niewątpliwie przedsiębiorca złożył wniosek o umorzenie świadectw, jednakże pismo to wpłynęło do Urzędu Regulacji Energetyki po terminie, tj. po 30 czerwca 2017 r. a w konsekwencji Prezes URE prawomocną decyzją odmówił umorzenia świadectw pochodzenia w związku z przekroczeniem terminu na złożenie wniosku.

Wymierzając karę w wysokości 150 890,49 zł Prezes URE, kierując się dyrektywami określonymi w art. 170 ust. 2 pkt 1 ustawy OZE, uwzględnił, że nie może być ona niższa niż kwota nieuiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej pomnożonej przez współczynnik 1,3, a także nie może być wyższa niż 15% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeśli kara pieniężna jest związana z działalnością gospodarczą wykonywaną na podstawie koncesji, albo wpisu do rejestru działalności regulowanej, wysokość kary nie może być wyższa niż 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z prowadzonej działalności koncesjonowanej, albo działalności wykonywanej na podstawie wpisu do rejestru działalności regulowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zatem w niniejszym przypadku wysokość kary nie mogła być niższa niż (...) zł. – ponieważ w rozważanym przypadku opłata zastępcza powinna wynieść 116 069,61 zł. Jednakże w niniejszej sprawie nie było możliwości wypełnienia przedmiotowego obowiązku poprzez uiszczenie opłaty zastępczej, bowiem w drugim półroczu 2016 roku średnioważona cena praw majątkowych wynikających ze świadectw pochodzenia lub

świadczeń pochodzenia biogazu rolniczego była niższa od wartości jednostkowej opłaty zastępczej określonej w art. 56 ustawy OZE (art. 47 ust. 2 ustawy OZE). Wymierzając karę Prezes URE wziął pod uwagę zakres naruszenia, powtarzalność naruszeń oraz korzyści finansowe możliwe do uzyskania z tytułu naruszenia (art. 174 ust. 1 ustawy OZE). Prezes URE nie znalazł podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary, ponieważ zakres naruszenia był znaczny.

Pomimo istnienia formalnoprawnej podstawy do nałożenia na powoda administracyjnej kary pieniężnej, gdyż powód nie dopełnił obowiązku wynikającego z przepisów ustawy OZE, to jednak zdaniem Sądu nie jest możliwe nałożenie na powoda kary administracyjnej za nieprzestrzeżenie regulacji prawnych z uwagi na nieważność postępowania.

Zgodnie z art. 311 ust. 1 Prawa restrukturyzacyjnego postępowania sądowe, administracyjne, sądownoadministracyjne i przed sądami polubownymi dotyczące masy sanacyjnej mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez zarządcę albo przeciwko niemu. „Zarządca w postępowaniu sądowym, sądownoadministracyjnym i administracyjnym (także podatkowym) dotyczącym masy sanacyjnej występuje w imieniu własnym, ale na rachunek dłużnika. Wszystkie bowiem czynności, których dokona w czasie postępowania na rzecz masy sanacyjnej, mają bowiem skutek dla majątku dłużnika. Prowadzenie spraw przez zarządcę we własnym imieniu nie oznacza, iż stroną jest "zarządca J. K.", nie jest stroną także "dłużnik A. N." – stroną takiego postępowania jest "zarządca masy sanacyjnej A. N.". Tylko w takim oznaczeniu zawarte jest prawidłowe odniesienie zarówno do masy majątkowej, której dotyczy postępowanie (strona w znaczeniu materialnym), jak i do osoby występującej w postępowaniu (strona w znaczeniu formalnym).” (komentarz do art. 311 Prawa restrukturyzacyjnego Zimmerman 2020, wyd. 6, legalis)

Stosownie do art. 294 Prawa restrukturyzacyjnego z dniem otwarcia postępowania sanacyjnego mienie służące prowadzeniu przedsiębiorstwa oraz mienie należące do dłużnika stają się masą sanacyjną. „Taka regulacja [...] poddaje cały majątek, zarówno należący do dłużnika jak i posiadany przez niego na podstawie innych stosunków prawnych, zarządowi sprawowanemu przez zarządcę. [...] Masa sanacyjna, jako zbiór rzeczy i praw (scil. aktywów), nie posiada osobowości prawnej ani zdolności prawnej, nie jest zatem podmiotem stosunków prawnych, lecz ich przedmiotem” (komentarz do art. 311 Prawa restrukturyzacyjnego Gurgul 2020, wyd. 3, legalis)

Z chwilą otwarcia postępowania sanacyjnego, dłużnik nie może więc być stroną żadnego postępowania sądowego, administracyjnego, sądownoadministracyjnego i polubownego dotyczącego majątku wchodzącego w skład masy sanacyjnej. W takiej sytuacji stroną postępowania może być tylko zarządca, który występuje we własnym imieniu na rzecz dłużnika. W tej kwestii Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażone w wyroku z 28 kwietnia 2020 roku, sygn. akt II OSK 1610/19, iż

„W sprawach dotyczących masy sanacyjnej legitymację procesową ma tylko zarządca, który działa na rzecz dłużnika, ale w imieniu własnym. Sytuację tę należy więc zakwalifikować jako podstawienie procesowe bezwzględne. Przy podstawieniu procesowym bezwzględnym legitymację procesową ma tylko podmiot podstawiony. Zarządca jako zastępca pośredni dłużnika występuje w procesie dotyczącym masy sanacyjnej (ewentualnie masy układowej) w imieniu własnym dochodząc prawa podmiotowego dłużnika lub przeciwstawiając się żądaniom skierowanym do dłużnika. Zarządca realizuje więc w procesie prawa dłużnika.” (legalis, nr 2370354). „Konsekwentnie w zakresie postępowań sądowych, administracyjnych i sądownoadministracyjnych, uprawnienie do występowania w charakterze strony (uczestnika postępowania) również traci dłużnik, a zyskuje zarządca. Wskazany przepis ma także zastosowanie do postępowań sanacyjnych, w których dłużnikowi pozostawiono częściowy lub całkowity zarząd masą sanacyjną stosownie do art. 288 ust. 3 PrRestr” (komentarz do art. 311 Prawa restrukturyzacyjnego Zimmerman 2020, wyd. 6, legalis)

W myśl art. 156 § 1 pkt 4 kpa nieważność decyzji zachodzi gdy decyzja została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie. W orzecznictwie przyjmuje się, że skierowanie decyzji do podmiotu nie będącego stroną postępowania, przy jednoczesnym pominięciu rzeczywistej strony, uzasadnia uruchomienie sankcji nieważności (wada materialna decyzji), a nie sankcji wzruszalności podjętego rozstrzygnięcia z przyczyn natury procesowej z mocą ex nunc (tak słusznie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z 1 maja 2021 r., sygn. akt I SA/Kr 1424/19).

Zatem wobec wszczęcia w stosunku do powodowej spółki sanacyjnego postępowania restrukturyzacyjnego, to zarządca uzyskał legitymację formalną do występowania w sprawie przed Prezesem URE, a następnie przed Sądem, gdyż zgodnie ze wskazanym wyżej art. 311 ust. 1 ustawy prawo restrukturyzacyjne zarządca posiada legitymację formalną do występowania w sprawie. Tym samym z chwilą ustanowienia zarządcy wszelkich doręczeń należało dokonywać zarządcy, jako podmiotowi, który działa w imieniu własnym, ale na rzecz spółki.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w postępowaniu sanacyjnym jako zarządcę powodowej spółki wyznaczył Kancelarię (...) sp. z o.o. we W.. W konsekwencji stroną postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W. mogła być jedynie Kancelaria (...) sp. z o.o. we W. jako zarządca masy sanacyjnej spółki (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W.. Tymczasem w przedmiotowym postępowaniu administracyjnym nie brała udziału Kancelaria (...) sp. z o.o. we W., a decyzja, podobnie jak i wcześniejsza korespondencja została skierowana bezpośrednio do spółki (...) S.A. w restrukturyzacji z siedzibą we W..

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jako wydana w warunkach nieważności nie odpowiada przepisom prawa, co skutkowało jej uchyleniem na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c..

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że pozwany, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, które obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, a także opłatę sądową od odwołania w kwocie 1000 zł.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka